Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (septītā palāta)

2024. gada 21. novembrī *

Satura rādītājs

I. Atbilstošās tiesību normas . . . 3

A. Civildienesta noteikumi . . . 3

B. Savienības Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtība . . . 5

C. Pamatnolīgums . . . 5

D. Direktīva 2002/14/EK . . . 5

II. Tiesvedības priekšvēsture . . . 6

III. Tiesvedība Vispārējā tiesā pēc atpakaļ nodotās lietas izskatīšanas un pārsūdzētais spriedums . . . 8

IV. Lietas dalībnieku prasījumi apelācijas tiesvedībā . . . 8

V. Par apelācijas sūdzību . . . 9

A. Par pirmo pamatu . . . 9

1. Lietas dalībnieku argumenti . . . 9

2. Tiesas vērtējums . . . 10

a) Par pieņemamību . . . 10

b) Par lietas būtību . . . 10

B. Par otro pamatu . . . 12

1. Lietas dalībnieku argumenti . . . 12

2. Tiesas vērtējums . . . 13

a) Par pieņemamību . . . 13

* Tiesvedības valoda – franču.

b) Par lietas būtību 13

C. Par trešo pamatu 15

1. Lietas dalībnieku argumenti 15

2. Tiesas vērtējums 17

a) Par pieņemamību 17

b) Par lietas būtību 18

1) Par pirmo daļu 18

2) Par otro daļu 19

3) Par trešo daļu 20

4) Par ceturto daļu 21

5) Par piekto daļu 22

D. Par ceturto pamatu 23

1. Lietas dalībnieku argumenti 23

2. Tiesas vērtējums 23

E. Par prasību atlīdzināt kaitējumu 23

1. Lietas dalībnieku argumenti 23

2. Tiesas vērtējums 24

Par tiesāšanās izdevumiem 24

Apelācija – Civildienests – Līgumdarbinieki – Uz nenoteiktu laiku noslēgts līgums – Līguma izbeigšana – Eiropas Savienības Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 47. panta c) punkta i) apakšpunkts – Profesionālā nekompetence – Ar dienesta interesēm nesaderīga rīcība dienestā un attieksme pret darbu – Pienākums norādīt pamatojumu – Tiesības tikt uzklausītam – Tiesības uz bērna kopšanas atvaļinājumu – Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu 42.a pants

Lietā C-546/23 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2023. gada 29. augustā iesniegusi

UG, ko pārstāv *M. Richard*, *avocat*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībniece –

Eiropas Komisija, ko sākotnēji pārstāvēja *I. Melo Sampaio* un A. Sauka, pārstāvji, un vēlāk – A. Sauka, pārstāvis,

atbildētāja pirmajā instancē,

TIESA (septītā palāta)

šādā sastāvā: pirmās palātas priekšsēdētājs F. Biltšens [*F. Biltgen*], kas pilda septītās palātas priekšsēdētāja pienākumus, piektās palātas priekšsēdētāja M. L. Arasteja Saūna [*M. L. Arastey Sahún*] (referente) un tiesnesis J. Pasers [*J. Passer*],

ģenerāladvokāts: P. Pikamēe [*P. Pikamäe*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar apelācijas sūdzību UG lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2023. gada 21. jūnija spriedumu UG/Komisija (T-571/17 RENV, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2023:351), ar kuru šī tiesa noraidīja UG prasību, pirmkārt, atcelt 2016. gada 17. oktobra lēmumu, ar kuru Eiropas Komisija izbeidza viņas līgumdarbinieka līgumu (turpmāk tekstā – "strīdīgais lēmums"), un, otrkārt, atlīdzināt mantisko un morālo kaitējumu, kas UG ar šo lēmumu esot nodarīts.

I. Atbilstošās tiesību normas

A. Civildienesta noteikumi

2 Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu, redakcijā, kas piemērojama pamatlietā (turpmāk tekstā – "Civildienesta noteikumi"), 42.a pantā paredzēts:

"Ierēdnim ir tiesības uz ne vairāk kā sešu mēnešu bērna kopšanas atvaļinājumu par katru bērnu, nesaņemot pamatalgu, un to var izmantot pirmo divpadsmit gadu laikā pēc bērna piedzimšanas vai adopcijas. [..]"

3 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu 47. pantu:

"Dienesta attiecības izbeidzas:

[..]

d) atbrīvojot no amata sakarā ar nekompetenci;

[..].”

4 Civildienesta noteikumu 51. pants formulēts šādi:

“1. Katras iestādes iecēlējinstitūcija nosaka kārtību nekompetences gadījumu identificēšanai, risināšanai un novēršanai savlaicīgā un atbilstošā veidā.

Pieņemot iekšējos noteikumus, katras iestādes iecēlējinstitūcija ievēro šādas prasības:

a) ierēdni, kurš, pamatojoties uz trim secīgiem neapmierinošiem gada ziņojumiem, kas minēti 43. pantā, joprojām neuzlabo savu profesionālo kompetenci, pazemina par vienu pakāpi. Ja turpmākajos divos gada ziņojumos darba rezultāti joprojām ir neapmierinoši, ierēdni atlaiž;

b) jebkurā priekšlikumā par ierēdņa pazemināšanu pakāpē vai atlaišanu norāda iemeslus, uz kuriem tas balstīts, un to dara zināmu attiecīgajam ierēdnim. Iecēlējinstitūcijas priekšlikumu nodod 9. panta 6. punktā paredzētajai Apvienotajai padomdevējai komitejai.

2. Ierēdnim ir tiesības saņemt savu pilnu personas lietu un nokopēt visus ar procedūru saistītos dokumentus. Ierēdnim ir vismaz 15 dienas, bet ne vairāk kā 30 dienas laika no priekšlikuma saņemšanas dienas, lai sagatavotos aizstāvībai. Viņam var palīdzēt persona pēc viņa izvēles. Ierēdnis var iesniegt rakstiskus komentārus. Viņu uzklausa Apvienotā padomdevēja komiteja. Ierēdnis var arī pieaicināt lieciniekus.

[..]”

5 Civildienesta noteikumu 60. pantā paredzēts:

“Izņemot slimību vai negadījumu, ierēdnis var neierasties darbā tikai ar iepriekšēju sava tiešā priekšnieka atļauju. Neskarot jebkurus disciplinārus pasākumus, kas uz to var attiekties, jebkuru neatļautu prombūtni, kas tiek attiecīgi konstatēta, atskaita no attiecīgā ierēdņa ikgadējā atvaļinājuma. Ja viņš ir pilnībā izmantojis savu ikgadējo atvaļinājumu, viņš zaudē atlīdzību par attiecīgo periodu.

[..]”

6 Civildienesta noteikumu II pielikuma 1. panta sestā daļa formulēta šādi:

“Pienākumus, ko uzņemas veikt Personāla komitejas locekļi un ierēdņi, kurus komiteja ieceļ struktūrvienībās, kas izveidotas saskaņā ar Civildienesta noteikumiem vai ko izveidojusi attiecīgā iestāde, uzskata par daļu no viņu dienesta attiecīgajā iestādē. Šādu pienākumu veikšanas fakts nekādā veidā neietekmē attiecīgo personu.”

7 Civildienesta noteikumu IX pielikuma 9. panta 1. punkta h) apakšpunktā noteikts:

“Iecēlējinstitūcija var uzlikt kādu no šādiem sodiem:

[..]

h) atstādināšana no amata un attiecīgā gadījumā *pro tempore* pensijas samazināšana vai invaliditātes pabalsta daļas ieturēšana uz noteiktu laiku; šāda soda sekas nedrīkst skart ierēdņa apgādībā esošos. Taču šāda samazinājuma gadījumā bijušā ierēdņa ienākumi nedrīkst būt mazāki par iztikas minimumu, kas noteikts VIII pielikuma 6. pantā, pieskaitot jebkurus maksājamos ģimenes pabalstus."

B. Savienības Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtība

8 Eiropas Savienības Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības, redakcijā, kas piemērojama šīs lietas faktiem (turpmāk tekstā – "Savienības Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtība"), 47. pants formulēts šādi:

"Izņemot nāves iestāšanās gadījumus, pagaidu darbinieku darba tiesiskās attiecības beidzas:

[..]

c) ja līgums ir noslēgts uz nenoteiktu laiku:
   i) līgumā paredzētā paziņošanas termiņa beigās; paziņošanas termiņš ir vismaz viens mēnesis par katru pilnu dienesta gadu, bet ne īsāks kā trīs mēneši un ne ilgāks kā 10 mēneši. Tomēr paziņošanas termiņš nesākas ar grūtniecības laikā, kas apliecināta ar medicīnisku izziņu, grūtniecības un dzemdību atvaļinājuma laikā vai slimības atvaļinājuma laikā ar noteikumu, ka šāds slimības atvaļinājums nepārsniedz trīs mēnešus. Turklāt paziņošanas termiņš tiek apturēts [..] grūtniecības laikā, kas apliecināta ar medicīnisku izziņu, grūtniecības un dzemdību atvaļinājuma laikā vai slimības atvaļinājuma laikā, ņemot vērā iepriekšminētos ierobežojumus;

[..]."

C. Pamatnolīgums

9 Pārstrādātā pamatnolīguma par vecāku atvaļinājumu – kurš noslēgts 2009. gada 18. jūnijā un ietverts Padomes Direktīvas 2010/18/ES (2010. gada 8. marts), ar ko īsteno pārskatīto *BUSINESSEUROPE*, *UEAPME*, *CEEP* un *ETUC* pamatnolīgumu par vecāku atvaļinājumu un atceļ Direktīvu 96/34/EK (OV 2010, L 68, 13. lpp.), pielikumā – (turpmāk tekstā – "pamatnolīgums") 5. klauzulas 4. punktā bija paredzēts:

"Lai nodrošinātu darba ņēmējiem iespēju izmantot tiesības uz vecāku atvaļinājumu, dalībvalstis un/vai sociālie partneri saskaņā ar valsts tiesību aktiem, koplīgumiem un/vai praksi veic nepieciešamos pasākumus, lai aizsargātu darba ņēmējus pret mazāk labvēlīgu attieksmi vai atlaišanu vecāku atvaļinājuma pieprasīšanas vai izmantošanas dēļ."

D. Direktīva 2002/14/EK

10 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2002/14/EK (2002. gada 11. marts), ar ko izveido vispārēju sistēmu darbinieku informēšanai un uzklausīšanai Eiropas Kopienā (OV 2002, L 80, 29. lpp.), 7. pantā noteikts:

"Dalībvalstis nodrošina to, ka darbinieku pārstāvji, veicot savas funkcijas, bauda atbilstīgu aizsardzību un garantijas, kas tiem ļauj pienācīgi veikt tiem uzticētos pienākumus."

II. Tiesvedības priekšvēsture

11 Tiesvedības priekšvēsture daļēji izklāstīta pārsūdzētā sprieduma 2.–19. punktā. Šīs tiesvedības vajadzībām to var rezumēt, kā norādīts turpinājumā.

12 2007. gada 20. martā Komisijas Infrastruktūras un loģistikas birojs Luksemburgā (*OIL*) pieņēma UG darbā kā līgumdarbinieci atbilstoši Savienības Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 3.a panta a) punktam, lai pildītu audzinātājas pienākumus bērnu vispārizglītojošajā centrā noteiktu laiku no 2007. gada 1. aprīļa līdz 2009. gada 31. martam.

13 2009. gada 25. februārī UG līgums tika pagarināts līdz 2010. gada 31. martam.

14 2010. gada 5. februārī šis līgums tika pagarināts uz nenoteiktu laiku no 2010. gada 1. aprīļa.

15 No 2011. gada 16. novembra līdz 2014. gada 1. aprīlim UG tika atbrīvota no audzinātājas pienākumu izpildes 50 % apmērā no darba laika, jo viņa uz pusslodzi īstenoja arodbiedrības pārstāves pilnvaras arodbiedrībā.

16 2014. gada 13. maijā UG tika ievēlēta vietējā personāla komitejā Luksemburgā (Luksemburga) un iecelta par Centrālās personāla komitejas locekli Briselē (Beļģija) (turpmāk tekstā kopā – "personāla komitejas").

17 2016. gada 8. aprīlī institūcija, kas pilnvarota slēgt darba līgumus (turpmāk tekstā – "pilnvarotā institūcija"), sagatavoja UG novērtējuma ziņojumu par 2015. gadu (turpmāk tekstā – "2015. gada novērtējuma ziņojums"), saskaņā ar kuru viņas vispārējais darba izpildes līmenis laikposmā no 2015. gada 1. janvāra līdz 31. decembrim netika atzīts par apmierinošu.

18 2016. gada 15. jūlijā UG pēc viņas pieprasījuma tika piešķirts bērna kopšanas atvaļinājums līdz 2016. gada 14. novembrim.

19 Ar 2016. gada 8. septembra vēstuli (turpmāk tekstā – "2016. gada 8. septembra vēstule") pilnvarotā institūcija informēja UG par nodomu izbeigt viņas līgumu, pamatojoties uz Savienības Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 47. pantu, ņemot vērā viņas darba izpildes līmeņa un rīcības dienestā neapmierinošo raksturu kopš 2013. gada.

20 Ar 2016. gada 30. septembra vēstuli apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīdēja pilnvarotās institūcijas 2016. gada 8. septembra vēstulē minētos motīvus.

21 2016. gada 17. oktobrī pilnvarotā institūcija pieņēma strīdīgo lēmumu, ar kuru tā, pamatojoties uz Savienības Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 47. panta c) punktu, izbeidza UG līgumu no 2017. gada 31. jūlija, ievērojot deviņu mēnešu uzteikuma termiņu, kas sākās 2016. gada 1. novembrī.

22 2016. gada 29. novembrī pilnvarotā institūcija galu galā noteica šī uzteikuma sākumu 2016. gada 21. novembrī un minētā līguma beigu datumu 2017. gada 20. augustā.

23 Pēc UG pieprasījuma, kas datēts ar 2016. gada 16. decembri, viņas bērna kopšanas atvaļinājums tika pagarināts līdz 2017. gada 20. augustam.

24 2017. gada 17. janvārī UG saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktu iesniedza sūdzību par strīdīgo lēmumu.

25 2017. gada 18. maijā pilnvarotā institūcija šo sūdzību noraidīja.

26 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 22. augustā, apelācijas sūdzības iesniedzēja cēla prasību, lūdzot it īpaši atcelt strīdīgo lēmumu un atlīdzināt mantisko un morālo kaitējumu, kas viņai ar šo lēmumu esot nodarīts.

27 Ar 2020. gada 2. aprīļa spriedumu UG/Komisija (T-571/17, turpmāk tekstā – "sākotnējais spriedums", EU:T:2020:141) Vispārējā tiesa, pirmkārt, atcēla strīdīgo lēmumu, otrkārt, aicināja lietas dalībniekus trīs mēnešu laikā iesniegt tai vai nu ar šī lēmuma prettiesiskumu saistītās finansiālās kompensācijas summu, kas noteikta vienojoties, vai, ja vienošanās netiek panākta, savus uz aprēķiniem balstītos prasījumus attiecībā uz šo summu, treškārt, prasījumus pārējā daļā noraidīja, un, ceturtkārt, atlika lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.

28 Ar 2020. gada 13. novembra rīkojumu UG/Komisija (T-571/17, EU:T:2020:553) Vispārējā tiesa, pirmkārt, konstatēja, ka vairs nav jālemj par finansiālo kompensāciju, kas saistīta ar strīdīgo lēmumu, un, otrkārt, piesprieda Komisijai segt savus, kā arī atlīdzināt pusi no UG tiesāšanās izdevumiem un piesprieda pēdējai minētajai pašai segt pusi no saviem tiesāšanās izdevumiem.

29 Ar 2021. gada 25. novembra spriedumu Komisija/UG (C-249/20 P, turpmāk tekstā – "apelācijas instances spriedums", EU:C:2021:964) Tiesa atcēla sākotnējo spriedumu, ciktāl ar to, pirmkārt, atcelts strīdīgais lēmums, otrkārt, konstatēja, ka ir pieļauti pārkāpumi, kuri var izraisīt Komisijas atbildību, un, treškārt, kā nepieņemama noraidīta UG prasība atlīdzināt viņai nodarīto morālo kaitējumu.

30 Apelācijas instances sprieduma 27. punktā Tiesa konstatēja, ka Vispārējā tiesa ir acīmredzami sagrozījusi 2016. gada 8. septembra vēstules saturu, sākotnējā sprieduma 64., 70. un 71. punktā atzīdama, ka šajā vēstulē pilnvarotā institūcija ir UG pārmetusi, ka viņa trīs mēnešu laikā nav sasniegusi mērķus, kas viņai bija noteikti 2015. gada novērtējuma ziņojumā.

31 Turklāt apelācijas instances sprieduma 38. punktā Tiesa atzina, ka, lai gan, kā izriet no sākotnējā sprieduma 70. un 71. punkta, uzdevumi, kurus UG bijis prasīts veikt, bijuši izstrādāti un aprakstīti kā tādi, kas iekļaujas noteiktā laika posmā, Vispārējā tiesa neesot izklāstījusi iemeslu, kura dēļ tā uzskatījusi, ka nav saprātīgi prasīt, lai UG trīs mēnešu laikā sagatavotu izglītojošo darbību tabulu.

32 Šādos apstākļos Tiesa apelācijas instances sprieduma 39. punktā secināja, ka Vispārējā tiesa nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, jo sākotnējā sprieduma motīvu daļa neļauj kaut vai netieši saprast iemeslu, kura dēļ tā uzskatījusi, ka trīs mēnešu termiņš, kas UG piešķirts, lai sagatavotu izglītojošo darbību tabulu, bijis pārāk īss.

33 Pēc šī konstatējuma Tiesa nodeva lietu atpakaļ Vispārējai tiesai un atlika lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.

III. Tiesvedība Vispārējā tiesā pēc atpakaļ nodotās lietas izskatīšanas un pārsūdzētais spriedums

34 Lietā T-571/17 RENV izklāstīto prasījumu, ar kuriem lūgts atcelt strīdīgo lēmumu, pamatojumam UG izvirzīja būtībā septiņus pamatus, kuri attiecās uz, pirmkārt, pamatojuma trūkumu, otrkārt, Civildienesta noteikumu 51. panta un tiesību tikt uzklausītam pārkāpumu, treškārt, tiesību kļūdām saistībā ar tiesībām uz bērna kopšanas atvaļinājumu un darba ņēmēju tiesībām uz informāciju un konsultācijām, ceturtkārt, vairākām acīmredzamām kļūdām vērtējumā un faktu kļūdām, piektkārt, samērīguma principa pārkāpumu, sestkārt, pārkāpumiem Civildienesta noteikumu IX pielikumā paredzētās disciplinārlietas izskatīšanā un, septītkārt, pilnvaru nepareizu izmantošanu.

35 Vispārējā tiesa visus šos pamatus noraidīja kā nepamatotus.

36 Turklāt Vispārējā tiesa lēma par apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumiem par kaitējuma atlīdzību, ar kuriem tika lūgts piespriest Komisijai viņai izmaksāt, pirmkārt, kompensāciju, kas atbilst darba algai, kura viņai esot atrauta kopš atlaišanas dienas, un, otrkārt, kompensāciju kā atlīdzību par morālo kaitējumu pazemojošās un diskriminējošās attieksmes dēļ, kas esot tikusi pret viņu vērsta tāpēc, ka viņa darbojusies arodbiedrībā un izmantojusi bērna kopšanas atvaļinājumu.

37 Šajā ziņā Vispārējā tiesa konstatēja – lai pamatotu savus prasījumus par kaitējuma atlīdzību, prasītāja nav atsaukusies uz prettiesiskuma pamatiem, kuri būtu atšķirīgi no tiem, ko viņa bija izklāstījusi prasījumu, ar kuriem lūgts atcelt strīdīgo lēmumu, pamatojumam. Šādos apstākļos un ņemot vērā, ka atcelšanas prasījumi tika noraidīti kā nepamatoti, Vispārējā tiesa atzina, ka arī prasījumi par kaitējuma atlīdzību jānoraida, nelemjot par to pieņemamību.

38 Tāpēc Vispārējā tiesa UG celto prasību pilnībā noraidīja.

IV. Lietas dalībnieku prasījumi apelācijas tiesvedībā

39 Apelācijas sūdzībā UG lūdz Tiesu:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu, ciktāl Vispārējā tiesa viņas atlaišanu uzskatījusi par pamatotu un piespriedusi viņai atlīdzināt vienu trešdaļu Komisijas tiesāšanās izdevumu;

– pārņemot lietas izskatīšanu, piešķirt viņai naudas summu 68 000 EUR kā atlīdzību par mantisko kaitējumu;

– pārņemot lietas izskatīšanu, piešķirt viņai naudas summu 40 000 EUR kā atlīdzību par morālo kaitējumu;

– piespriest Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus, kā arī izdevumus par advokāta palīdzību saistībā ar šo apelācijas sūdzību, tos provizoriski novērtējot 10 000 EUR apmērā, ar iespēju tos palielināt, un

– piespriest Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus, kā arī izdevumus par advokāta palīdzību saistībā ar šo apelācijas sūdzību 30 000 EUR apmērā.

40 Komisija lūdz Tiesu:

– noraidīt apelācijas sūdzību un

– piespriest UG atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

V. Par apelācijas sūdzību

41 Prasības atcelt pārsūdzēto spriedumu pamatojumam UG būtībā izvirza četrus pamatus, kas attiecas uz, pirmkārt, aizsardzības saistībā ar bērna kopšanas atvaļinājumu pārkāpumu, otrkārt, personāla pārstāvju aizsardzības pārkāpumu, treškārt, acīmredzamām kļūdām vērtējumā un, ceturtkārt, samērīguma principa pārkāpumu.

A. Par pirmo pamatu

1. Lietas dalībnieku argumenti

42 UG apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 92. un 93. punktā Vispārējā tiesa nepamatoti nošķīrusi lēmuma par atlaišanu bērna kopšanas atvaļinājuma laikā pieņemšanu, no vienas puses, un šī lēmuma stāšanos spēkā brīdī, kad ieinteresētā persona atrodas bērna kopšanas atvaļinājumā, no otras puses, un no tā kļūdaini secinājusi, ka ar strīdīgā lēmuma pieņemšanu brīdī, kad viņa atradās bērna kopšanas atvaļinājumā, nav pārkāpts Civildienesta noteikumu 42.a pants, to lasot pamatnolīguma 5. klauzulas 4. punktā ietverto minimālo prasību gaismā.

43 UG uzskata, ka strīdīgā lēmuma dēļ viņa neatsāka darbu, kad beidzās viņas bērna kopšanas atvaļinājums, un tas pierādot, ka ar personas atlaišanu bērna kopšanas atvaļinājuma laikā tiek pārkāpta pamatnolīguma 5. klauzulas 4. punktā paredzētā aizsardzība un netiek pildīts darba devēja pienākums saglabāt šo atvaļinājumu izmantojošā darbinieka amata vietu.

44 UG apgalvo, ka Civildienesta noteikumu 47. un 51. pants, Civildienesta noteikumu IX pielikuma 9. panta 1. punkta h) apakšpunkts, kā arī Savienības Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 47. pants jāinterpretē atbilstoši pamatnolīguma noteikumiem, kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 33. panta 2. punktam, t.i., tādējādi, ka tie nepieļauj atlaišanu visa bērna kopšanas atvaļinājuma laikā.

45 Turklāt pielīdzināt nekompetenci nopietnam disciplinārpārkāpumam, kā Vispārējā tiesa darījusi pārsūdzētā sprieduma 109. punktā, esot pretrunā prasībām par aizsardzību pret atlaišanu no darba saistībā ar bērna kopšanas atvaļinājumu.

46 Runājot par pārsūdzētā sprieduma 112. punktu, UG uzsver, ka ārkārtīgi rets ir gadījums, kad darba devējs vēstulē par darbinieka atlaišanu min saikni starp šo atlaišanu un pēdējā minētā bērna kopšanas atvaļinājumu.

47 Tā kā no daudziem šīs lietas materiālos ietvertiem elementiem izrietot, ka viņas atlaišanas patiesais motīvs bijis tas, ka UG izmantojusi bērna kopšanas atvaļinājumu, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 144. punktā esot kļūdaini atzinusi, ka minētā sprieduma 142. punktā konstatētais prettiesiskums pats par sevi nevar izraisīt strīdīgā lēmuma atcelšanu.

48 Šajā gadījumā UG atlaišana esot uzskatāma par Komisijas pilnvaru nepareizu izmantošanu, jo, aizbildinoties ar atlaišanu nekompetences dēļ, šī iestāde patiesībā esot sodījusi UG par bērna kopšanas atvaļinājuma izmantošanu laikposmā, kas Komisijai nebija izdevīgs.

49 Līdz ar to strīdīgais lēmums esot uzskatāms par diskrimināciju saistībā ar bērna kopšanas atvaļinājuma izmantošanu, un tā esot īstenota, pārkāpjot 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – "ECPAK") 14. pantu kopsakarā ar šīs konvencijas 8. pantu un tās 12. protokola, kas parakstīts Romā 2000. gada 4. novembrī, 1. pantu.

50 Komisija iebilst, ka pirmais apelācijas sūdzības pamats ir nepieņemams, jo tā mērķis ir panākt, lai lieta tiktu no jauna visaptveroši novērtēta, un ka tas katrā ziņā ir nepamatots.

2. Tiesas vērtējums

a) Par pieņemamību

51 Runājot par Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību saistībā ar pirmo apelācijas sūdzības pamatu, jāatgādina, ka no LESD 256. panta, Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmās daļas, kā arī Tiesas Reglamenta 168. panta 1. punkta d) apakšpunkta un 169. panta izriet, ka apelācijas sūdzībā precīzi jānorāda tā sprieduma vai rīkojuma, kura atcelšana tiek lūgta, kritizētie elementi, kā arī juridiskie argumenti, kas konkrēti pamato šo lūgumu. Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru šai prasībai neatbilst apelācijas sūdzība, kurā tikai atkārtoti Vispārējā tiesā jau izvirzītie pamati un argumenti. Šāda apelācijas sūdzība patiesībā ir lūgums, lai Vispārējā tiesā iesniegtais prasības pieteikums vienkārši tiktu pārskatīts, taču tas neietilpst Tiesas kompetencē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2024. gada 11. jūlijs, *Thunus* u.c./EIB, C-561/23 P, EU:C:2024:603, 22. un 23. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

52 Šajā lietā pietiek konstatēt, ka ar pirmo pamatu UG Vispārējai tiesai būtībā it īpaši pārmet, ka tā pieļāvusi tiesību kļūdas. Šajā ziņā UG vairākkārt norāda pārsūdzētā sprieduma kritizētos elementus, kā arī juridiskos argumentus, kas konkrēti pamato prasību atcelt šo spriedumu.

53 Šādos apstākļos nevar uzskatīt, ka pirmais apelācijas sūdzības pamats būtu nepieņemams.

b) Par lietas būtību

54 Iesākumā jānorāda, ka pārsūdzētā sprieduma 90.–114. punktā Vispārējā tiesa izvērtēja, vai ir pamatots UG iebildums, kas būtībā bija balstīts uz to, ka, atlaizdama viņu bērna kopšanas atvaļinājuma laikā, Komisija esot pārkāpusi Civildienesta noteikumu 42.a pantu, to lasot pamatnolīguma 5. klauzulas 4. punktā ietverto minimālo prasību gaismā.

55 Šajā ziņā Vispārējā tiesa minētā sprieduma 97.–112. punktā atzina, ka Civildienesta noteikumu 42.a panta formulējums neliedz kompetentajai iestādei pieņemt lēmumu par ierēdņa atlaišanu vai līgumdarbinieka vai pagaidu darbinieka darba līguma izbeigšanu, pat ja konkrētais darbinieks šī lēmuma pieņemšanas datumā ir bērna kopšanas atvaļinājumā un viņam šī atvaļinājuma beigās principā paredzēts atgriezties šajā amata vietā vai atsākt savu pienākumu izpildi.

56 Attiecībā uz pamatnolīguma 5. klauzulas 4. punktu, uz kuru atsaucas UG, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 111. punktā pauda uzskatu – nolūkā darba ņēmējiem nodrošināt iespēju izmantot tiesības uz bērna kopšanas atvaļinājumu šajā klauzulā noteikts pienākums veikt nepieciešamos pasākumus, lai aizsargātu darba ņēmējus pret mazāk labvēlīgu attieksmi vai atlaišanu bērna kopšanas atvaļinājuma pieprasīšanas vai izmantošanas dēļ. Šajā ziņā Vispārējā tiesa balstījusies uz 2014. gada 27. februāra spriedumu *Lyreco Belgium* (C-588/12, EU:C:2014:99, 34. punkts).

57 Līdz ar to pārsūdzētā sprieduma 112. punktā Vispārējā tiesa atzina – ne minētās klauzulas mērķis, ne arī tās sekas nav aizliegt darba devējam pieņemt lēmumu par darba ņēmēja atlaišanu, pat ja šā lēmuma pieņemšanas datumā šis darba ņēmējs izmanto bērna kopšanas atvaļinājumu, ja vien šīs atlaišanas motīvs nav minētā atvaļinājuma pieprasīšana vai izmantošana un tiek izpildīti pārējie piemērojamajā likumā vai tiesiskajā regulējumā paredzētie nosacījumi.

58 Attiecībā uz Savienības Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 47. pantu, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 101. punkta, jānorāda, ka šajā pantā nav paredzētas atrunas vai atkāpes, kas būtu saistītas ar attiecīgā darbinieka atrašanos bērna kopšanas atvaļinājumā.

59 Minētā sprieduma 115.–146. punktā Vispārējā tiesa izvērtēja UG izvirzīto iebildumu par to, ka ar strīdīgo lēmumu pārkāpts Civildienesta noteikumu 42.a pants, to lasot pamatnolīguma 5. klauzulas 4. punktā ietverto minimālo prasību gaismā, jo viņa bija pieprasījusi bērna kopšanas atvaļinājumu.

60 Kā izriet no minētā sprieduma 122. punkta, Civildienesta noteikumu 42.a pants, to lasot šī [pamatlīguma] 5. klauzulas 4. punktā ietverto minimālo prasību gaismā, aizliedz kompetentajai iestādei atlaist ierēdni vai darbinieku sakarā ar nekompetenci tāpēc, ka pieprasīts bērna kopšanas atvaļinājums, citastarp tādu motīvu dēļ, kas saistīti ar šajā pieprasījumā lūgtajiem atvaļinājuma laikposma sākuma un beigu datumiem vai šī atvaļinājuma ilgumu.

61 Pārsūdzētā sprieduma 142. punktā Vispārējā tiesa pauda uzskatu, ka, lai gan pilnvarotā institūcija varēja noraidīt UG iesniegto bērna kopšanas atvaļinājuma pieprasījumu, pamatojoties uz to, ka šim atvaļinājumam plānotie datumi nebija saderīgi ar dienesta vajadzībām, pilnvarotā institūcija nevarēja atsaukties uz lūgtajiem bērna kopšanas atvaļinājuma datumiem kā vienu no motīviem atlaišanai sakarā ar nekompetenci, nepārkāpjot Civildienesta noteikumu 42.a pantu, to lasot pamatnolīguma 5. klauzulas 4. punktā ietverto minimālo prasību gaismā.

62 Pēc tam, kad Vispārējā tiesa iepriekšējā punktā minētā iemesla dēļ bija konstatējusi strīdīgā lēmuma prettiesiskumu, tā pārsūdzētā sprieduma 144.–146. punktā atzina, ka šajā lietā vispārējais konstatējums par UG nekompetenci ir balstīts uz vairākiem motīviem, kas atšķiras no motīva attiecībā uz datumiem, kurus viņa bija izvēlējusies bērna kopšanas atvaļinājuma pieprasījumā. Šādos apstākļos Vispārējā tiesa secināja, ka minētais prettiesiskums pats par sevi nevar izraisīt strīdīgā lēmuma atcelšanu.

63 Jākonstatē, ka ar pirmo apelācijas sūdzības pamatu UG nav pierādījusi, ka šī sprieduma 53.–61. punktā izklāstītajos apsvērumos būtu pieļautas tiesību kļūdas.

64 2014. gada 27. februāra spriedumu *Lyreco Belgium* (C-588/12, EU:C:2014:99), uz kuru Vispārējā tiesa balstīja savu argumentāciju, nevar interpretēt tā, ka tas absolūti aizliegtu atlaist darba ņēmēju, kurš izmanto bērna kopšanas atvaļinājumu, bet tas jāsaprot tā, ka tas paredz aizliegumu veikt šādu atlaišanu bez būtiska vai pietiekama iemesla. Tādējādi šis spriedums aizliedz atlaišanu bērna kopšanas atvaļinājuma pieprasīšanas vai izmantošanas dēļ.

65 Bez tam 2013. gada 20. jūnija spriedumā Riežniece (C-7/12, EU:C:2013:410, 34. un 35. punkts) Tiesa atzina, kā bija minēts pamatnolīguma par vecāku atvaļinājumu – kas noslēgts 1995. gada 14. decembrī un bija ietverts Padomes Direktīvas 96/34/EK (1996. gada 3. jūnijs) par UNICE, CEEP un EAK noslēgto pamatnolīgumu attiecībā uz bērna kopšanas atvaļinājumu (OV 1996, L 145, 4. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 1997. gada 15. decembra Direktīvu 97/75/EK (OV 1998, L 10, 24. lpp.), pielikumā – 2. noteikuma 4. punktā, ka darba ņēmēji būtu jāaizsargā pret atlaišanu bērna kopšanas atvaļinājuma pieteikuma vai izmantošanas "dēļ" un ka šis noteikums neaizliedza darba devējam atlaist darba ņēmēju, kurš izmanto bērna kopšanas atvaļinājumu, ja šī atlaišana nav motivēta ar bērna kopšanas atvaļinājuma pieteikumu vai izmantošanu.

66 Šajā gadījumā, kā atgādināts šī sprieduma 62. punktā, vispārējais konstatējums par UG nekompetenci bija balstīts uz vairākiem motīviem, kas atšķiras no motīva attiecībā uz datumiem, kurus viņa bija izvēlējusies bērna kopšanas atvaļinājuma pieprasījumā.

67 Runājot par UG argumentu, ka no daudziem šīs lietas materiālos ietvertiem elementiem izrietot, ka viņas atlaišanas patiesais motīvs bijis tas, ka viņa izmantojusi bērna kopšanas atvaļinājumu, un Vispārējā tiesa to neesot ņēmusi vērā, pietiek konstatēt, ka ar šo argumentu UG faktiski lūdz pārskatīt Vispārējā tiesā jau izvirzītu faktiska rakstura argumentu. Tātad šis arguments atbilstoši šī sprieduma 51. punktā minētajai judikatūrai jānoraida kā nepieņemams.

68 No tā izriet, ka pirmais pamats jānoraida kā daļēji nepamatots un daļēji nepieņemams.

B. Par otro pamatu

1. Lietas dalībnieku argumenti

69 Ar otro apelācijas sūdzības pamatu UG Vispārējai tiesai pārmet, ka tā pārsūdzētā sprieduma 165. un 168. punktā kļūdaini atzinusi, ka strīdīgais lēmums nebija balstīts tikai uz UG kā Centrālās personāla komitejas Briselē un vietējās personāla komitejas Luksemburgā locekles statusu, vienlaikus piekrizdama, ka pilnvarotā institūcija šī lēmuma pamatojumā UG pārmetusi dienesta interešu neņemšanu vērā, plānojot ar personāla pārstāves pilnvarām saistīto darbību 2014. un 2016. gadā.

70 Šajā ziņā, ja atlaišana tiktu apšaubīta vienīgi tad, kad tā ir skaidri pamatota ar personāla pārstāvja statusu, tiktu atņemta, pirmkārt, Direktīvas 2002/14 7. pantā paredzēto minimālo noteikumu lietderīgā iedarbība un, otrkārt, efektivitāte personāla pārstāvju aizsardzībai pret atlaišanu tāpēc, ka tie veic savus pienākumus arodbiedrībā. Esot retums, ka darba devējs, kurš vēlas atbrīvoties no personāla pārstāvja, to *expressis verbis* atzīst lēmuma par atlaišanu pamatojumā.

71 Tomēr šajā lietā pilnvarotā institūcija vairākkārt skaidri minējusi UG veikto darbību arodbiedrībā un UG šajā ziņā sniegtie piemēri liecinot par pastāvīgu diskrimināciju, ko viņa esot piedzīvojusi no savas tiešās priekšnieces puses.

72 Vispārējās tiesas pārsūdzētā sprieduma 173. un nākamajos punktos sniegtā interpretācija, saskaņā ar kuru ierēdnim vai darbiniekam, kam ir norīkojums darbam arodbiedrībā 50 % apmērā no darba laika, atbilstoši Civildienesta noteikumu 60. pantam jāsaņem iepriekšēja sava tiešā priekšnieka atļauja, lai neierastos darbā un piedalītos sanāksmēs, uz kurām tas uzaicināts, pamatojoties uz arodbiedrības pārstāvja pilnvarām vai personāla pārstāvja pilnvarām, esot pretrunā principam par arodbiedrību neatkarību, kā arī principam, ka pienākumu veikšana arodbiedrībā ir līdzvērtīga darbam. Turklāt šāda interpretācija esot diskriminācija pienākumu veikšanas arodbiedrībā dēļ, kas aizliegta ar ECPAK 14. pantu kopsakarā ar tās 11. pantu.

73 Tas nozīmējot, ka personāla pārstāvja arodbiedrības pienākumu veikšana tiek pakļauta dienesta interesēm, kā tās novērtējis tiešais priekšnieks. Tomēr pēdējam minētajam esot jāorganizē darbs dienestā, ņemot vērā to, ka viņa komandas loceklis veic pienākumus arodbiedrībā un ka tā rīcībā noteikti jābūt laikam, kas nepieciešams šim nolūkam.

74 UG piebilst, ka, tā kā viņas prombūtnes saistībā ar pienākumu veikšanu arodbiedrībā bija norādītas "*calendar planning*", kas viņas tiešajam priekšniekam bija pieejams, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 175. punktā esot kļūdaini atzinusi, ka strīdīgais lēmums varēja, nepārkāpjot Direktīvas 2002/14 7. panta minimālās prasības, tikt balstīts uz motīvu, ka UG nav izpildījusi pienākumu pirms arodbiedrības sanāksmēm laikus informēt priekšniecību par dalību minētajās sanāksmēs, jo šāds motīvs ir balstīts uz to, ka UG nav ievērojusi dienesta organizācijas nosacījumus, kuri nepieciešami viņai piešķirto pilnvaru īstenošanai.

75 Šī Vispārējās tiesas sniegtā interpretācija esot pretrunā, pirmkārt, minimālajām prasībām, kas paredzētas Direktīvas 2002/14 7. pantā, un, otrkārt, Hartas 12. pantam.

76 Komisija iebilst, ka ar apelācijas sūdzības otro pamatu UG apstrīd faktus, kādus konstatējusi Vispārējā tiesa, tomēr ne apgalvo, ne pierāda faktu sagrozīšanu. Tātad šis pamats esot nepieņemams un katrā ziņā nepamatots.

2. Tiesas vērtējums

a) Par pieņemamību

77 Runājot par Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību saistībā ar apelācijas sūdzības otro pamatu, pietiek konstatēt, ka ar šo pamatu UG Vispārējai tiesai būtībā pārmet, ka tā pieļāvusi tiesību kļūdas. Šajā ziņā UG vairākkārt norāda pārsūdzētā sprieduma kritizētos elementus, kā arī juridiskos argumentus, kas konkrēti pamato prasību atcelt šo spriedumu.

78 Šādos apstākļos atbilstoši šī sprieduma 51. punktā minētajai judikatūrai nevar uzskatīt, ka otrais apelācijas sūdzības pamats būtu nepieņemams.

b) Par lietas būtību

79 Pārsūdzētā sprieduma 164. punktā Vispārējā tiesa atzina, ka ne no strīdīgā lēmuma pamatojuma, ne no lietas materiāliem neizriet, ka šis lēmums būtu balstīts tikai uz UG personāla komitejas locekles statusu neatkarīgi no tā, vai viņa veic personāla pārstāvības pienākumus vai, plašākā nozīmē, darbību arodbiedrībā. Minētā sprieduma 165. punktā Vispārējā tiesa piebilda, ka no minētā lēmuma neizriet, ka pilnvarotā institūcija būtu uzskatījusi, ka veids, kādā UG šī paša

lēmuma pieņemšanas dienā veica personāla pārstāves pienākumus vai, plašākā nozīmē, darbību arodbiedrībā, raksturo tādu rīcību, kas varētu attaisnot viņas līguma izbeigšanu nekompetences dēļ.

80 Runājot par ierēdni vai darbinieku, kam ir norīkojums darbam arodbiedrībā 50 % apmērā no darba laika, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 173. punktā pauda uzskatu, ka Civildienesta noteikumu 60. pantā šādam ierēdnim vai darbiniekam ir noteikts pienākums saņemt iepriekšēju sava tiešā priekšnieka atļauju, lai neierastos darbā un piedalītos sanāksmēs, uz kurām tas uzaicināts, pamatojoties uz tā arodbiedrības pārstāvja pilnvarām vai personāla pārstāvja pilnvarām. Šim pienākumam saņemt iepriekšēju atļauju tiekot piemērota atkāpe tikai slimības vai negadījuma situācijā, nevis gadījumā, kad notiek piedalīšanās personāla pārstāvībā arodbiedrībā vai pārstāvības struktūras sanāksmēs.

81 Pārsūdzētā sprieduma 175. punktā Vispārējā tiesa secināja, ka strīdīgais lēmums varēja, nepārkāpjot Direktīvas 2002/14 7. panta minimālās prasības, tikt balstīts uz motīvu, ka UG nav izpildījusi pienākumu pirms to personāla komiteju sanāksmēm, kuras locekle viņa bija, laikus informēt priekšniecību par dalību minētajās sanāksmēs, jo šāds motīvs ir balstīts, nevis uz viņas personāla pārstāves pienākumu izpildi, bet uz to, ka UG nav ievērojusi dienesta organizācijas nosacījumus, kuri nepieciešami viņai piešķirto pilnvaru īstenošanai.

82 Ciktāl UG ar otro apelācijas sūdzības pamatu apstrīd Vispārējās tiesas sniegto Civildienesta noteikumu 60. panta interpretāciju, jāatgādina, ka saskaņā ar šī panta pirmo teikumu, izņemot slimību vai negadījumu, ierēdnis var neierasties darbā tikai ar iepriekšēju sava tiešā priekšnieka atļauju.

83 No vienas puses, Vispārējā tiesa savā argumentācijā atsaucas uz šo pantu, kas attiecas uz prasību saņemt tiešā priekšnieka atļauju, nevis uz pienākumu informēt pēdējo minēto par darbībām, kuras izraisa ierēdņa prombūtni. No otras puses, pārsūdzētā sprieduma 174. punktā Vispārējā tiesa atsaucas uz Komisijas Lēmuma C(2011) 3588 final (2011. gada 27. maijs) par Komisijas personāla komitejas cilvēkresursiem un finanšu resursiem 7. pantu, saskaņā ar kuru attiecīgajai personai par katru prombūtni, lai veiktu darbību arodbiedrībā, laikus rakstveidā jāpaziņo savam priekšniekam.

84 Lai pārbaudītu, vai pārsūdzētajā spriedumā sniegtais risinājums atbilst Savienības tiesībām, jāatgādina, ka saskaņā ar Civildienesta noteikumu 24.b pantu ierēdņi ir tiesīgi izmantot tiesības apvienoties un var būt Eiropas ierēdņu arodbiedrību vai profesionālo apvienību biedri.

85 Turklāt, kā izriet no Civildienesta noteikumu II pielikuma 1. panta sestās daļas, pirmkārt, pienākumus, ko uzņemas veikt personāla komitejas locekļi un ierēdņi, kurus komiteja ieceļ struktūrvienībās, kas izveidotas saskaņā ar Civildienesta noteikumiem vai ko izveidojusi attiecīgā iestāde, uzskata par daļu no viņu dienesta attiecīgajā iestādē, un, otrkārt, šādu pienākumu veikšanas fakts nekādā veidā neietekmē attiecīgo personu.

86 Šajā gadījumā strīdīgajā lēmumā sniegtais UG atlaišanas motīvs nebija balstīts uz aizliegumu viņai piedalīties to personāla komiteju sanāksmēs, kuru locekle viņa bija; tas varētu būt bijis viņas Civildienesta noteikumos paredzēto tiesību pārkāpums. Šis motīvs, ko Vispārējā tiesa apstiprināja pārsūdzētajā spriedumā, attiecās uz UG neizpildīto pienākumu pirms minētajām sanāksmēm laikus informēt priekšniecību par dalību tajās.

87 Šis pienākums neietekmē šajos Civildienesta noteikumos paredzēto ierēdņu un darbinieku tiesību būtību.

88 Tā kā UG otrajā pamatā izvirzītie argumenti nav pamatoti, šis pamats ir jānoraida kā nepamatots.

C. Par trešo pamatu

1. Lietas dalībnieku argumenti

89 Trešais pamats, kas attiecas uz acīmredzamām kļūdām vērtējumā, būtībā sadalīts piecās daļās.

90 Pirmajā daļā UG apgalvo, pirmkārt, ka – pārsūdzētā sprieduma 187.–190. punktā atzīdama, ka uz nenoteiktu laiku noslēgta līguma ar pagaidu darbinieku vai līgumdarbinieku izbeigšanas jomā pilnvarotajai institūcijai ir plaša rīcības brīvība un ka kļūdu var kvalificēt kā "acīmredzamu" vienīgi tad, ja to var viennozīmīgi atklāt, – Vispārējā tiesa ir apdraudējusi tiesību uz piekļuvi tiesu sistēmai efektivitāti.

91 No šī Vispārējās tiesas vērtējuma izrietot, ka tiesiskuma prezumpcija, kas attiecas uz Komisijas aktiem, ir neatspēkojama, neņemot vērā pušu procesuālo tiesību vienlīdzības prasību.

92 UG Vispārējai tiesai pārmet arī, ka tā nav apmierinājusi viņas pieteikumu par nepieciešamo pierādījumu savākšanas pasākumu noteikšanu.

93 Šajā ziņā viņa norāda faktiskos apstākļus, kuri viņas ieskatā pamato secinājumu, ka strīdīgais lēmums bija motivēts ar to, ka viņa izmantoja bērna kopšanas atvaļinājumu un veica pienākumus arodbiedrībā.

94 Otrkārt, runājot par šīs lietas izskatīšanas ilgumu Vispārējā tiesā UG norāda, ka no tiesvedības rakstveida daļas vai mutvārdu daļas beigām līdz pārsūdzētā sprieduma pasludināšanai bija pagājis viens gads, bet šajā tiesvedībā netika noteikti nekādi procesa organizatoriskie pasākumi. Kopējais visu aplūkoto tiesvedību ilgums pārsniedzot sešus gadus; tas esot ECPAK un Hartā nostiprināto tiesību uz lietas izskatīšanu tiesā saprātīgā termiņā, kā arī tiesību uz aizstāvību pārkāpums.

95 Līdz ar to UG aicina Tiesu izdarīt secinājumus no šiem pārkāpumiem, citastarp apvēršot pierādīšanas pienākumu par strīdīgā lēmuma prettiesiskumu.

96 Trešā pamata otrajā daļā UG apgalvo, ka pārkāptas viņas tiesības tikt uzklausītai, kas paredzētas Civildienesta noteikumu 51. panta 2. punktā.

97 Šajā gadījumā UG esot bijušas tikai astoņas dienas apsvērumu iesniegšanai pilnvarotajai institūcijai pirms strīdīgā lēmuma pieņemšanas; tas neesot ļāvis garantēt viņas tiesības uz aizstāvību.

98 Šajā ziņā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 68.–70. punktā esot īstenojusi tīri formālu pieeju tiesībām tikt uzklausītam, neprasot, lai pilnvarotā institūcija nopietni izskatītu lietas materiālus.

99 Turklāt UG Vispārējai tiesai pārmet, ka tā "apvērsusi" pierādīšanas pienākumu, atzīdama, ka UG bija jāiesniedz papildu pierādījumi, lai gan pilnvarotā institūcija viņu nebija aicinājusi to darīt. Taču, ņemot vērā šī sprieduma 20. punktā minētās 2016. gada 30. septembra vēstules detalizēto raksturu, UG uzskata, ka atbilstošos apliecinošos dokumentus bija jācenšas iegūt pilnvarotajai institūcijai.

100 Trešā pamata trešajā daļā UG uzsver, ka pārsūdzētā sprieduma 36. punktā Vispārējā tiesa ir sniegusi pārāk šauru Tiesas judikatūras interpretāciju, atzīdama, ka netiek prasīts, lai Eiropas Savienības iestāžu aktu pamatojumā tiktu konkrēti norādīti visi atbilstīgie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai akta pamatojums atbilst LESD 296. panta prasībām, jāizvērtē ne tikai no tā teksta, bet arī konteksta, kā arī visu to tiesību normu viedokļa, kuras reglamentē attiecīgo jomu.

101 Proti, no Tiesas judikatūras izrietot nevis tas, ka šīm iestādēm nav pienākuma savu aktu pamatojumā konkrēti norādīt atbilstīgos faktiskos vai tiesiskos apstākļus, bet vienīgi tas, ka precizitātes prasība jāformulē atkarībā no strīdīgā akta rakstura.

102 Pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa neesot noteikusi nepieciešamo precizitātes līmeni attiecībā uz lēmuma par atlaišanu pamatojumu, ņemot vērā šī akta raksturu, tā ietekmi uz adresāta profesionālo situāciju, kā arī šī adresāta spēju apstrīdēt atlaišanas motīvus.

103 Ņemot vērā tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, kā arī Hartas 30. pantā kopsakarā ar tās 47. pantu paredzēto aizsardzību pret nepamatotu atlaišanu, Komisija lēmuma par atlaišanu pamatojumam nevar norādīt motīvus, kas nav skaidri un detalizēti.

104 Šajā ziņā UG apgalvo, ka strīdīgajā lēmumā pilnvarotā institūcija esot vienīgi minējusi ļoti lielu skaitu pārmetumu, kas formulēti neskaidri un nav pamatoti ar precīziem un konkrētiem faktiskajiem apstākļiem.

105 Tādējādi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 39. punktā esot kļūdaini atzinusi, ka 2016. gada 8. septembra vēstulē pilnvarotā institūcija bija atsaukusies uz aptuveni divdesmit sīki izklāstītām situācijām, kas bija saistītas ar prasītājas rīcību laikā no 2013. līdz 2016. gadam.

106 No šīs vēstules neizrietot neviens konkrēts UG rīcības piemērs, ne arī kāds šādas rīcības datums.

107 Trešā pamata ceturtajā daļā UG atsaucas uz pārsūdzētā sprieduma 241. punktu, no kura izriet, ka Vispārējā tiesa noraidījusi pamatu par acīmredzamu kļūdu vērtējumā, ciktāl tā attiecās uz medicīnisko izziņu par 2014. gada 7. maija un 16. jūnija prombūtnēm novēlotu iesniegšanu, kā arī iespējamu nepamatotu prombūtni 2014. gada 18. jūnijā.

108 UG ieskatā, lai pārbaudītu, vai bija ievērotas viņas tiesības uz aizstāvību, Vispārējai tiesai bijis jāpārbauda, vai Komisija pamatoti varēja atsaukties uz medicīnisko izziņu novēlotu iesniegšanu, kā arī uz nepamatotu prombūtni vairāk nekā divus gadus pēc notikušā, turklāt vēl jo vairāk tāpēc, ka šie notikumi nebija minēti par 2014. gadu sagatavotajā UG novērtējuma ziņojumā.

109 Runājot par to, ka UG novēloti iesniegusi medicīniskās izziņas, UG apgalvo, ka Komisijai šis motīvs bija jāprecizē. Šajā ziņā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 246. un 253. punktā esot apvērsusi pierādīšanas pienākumu, nostādot UG situācijā, kad iesniegt pieprasītos pierādījumus esot gandrīz neiespējami vai ārkārtīgi grūti.

110 Trešā pamata piektajā daļā UG apgalvo, ka, pārsūdzētā sprieduma 265. punktā atzīdama viņas tiesību apstrīdēt 2015. gada novērtējuma ziņojumu izbeigšanos, Vispārējā tiesa esot aizskārusi viņas tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu.

111 Tā kā par 2014. gadu sagatavotajā novērtējuma ziņojumā un 2015. gada novērtējuma ziņojumā secināts, ka UG profesionālais sniegums bija apmierinošs, viņai neesot bijis pamata sagaidīt, ka Komisija atsauksies uz šiem ziņojumiem, lai pamatotu viņas atlaišanu.

112 Runājot par novērtējuma ziņojumu, kas sagatavots par 2016. gadu, UG norāda, ka aplūkotā atlaišanas procedūra tika sākta, vēl pirms bija beidzies apstrīdēšanas termiņš attiecībā uz šo ziņojumu.

113 UG apstrīd arī pārsūdzētā sprieduma 273. punktu, kurā norādīts uz viņas iesaistīšanās trūkumu darba grupās, kuru locekle viņa bija.

114 Turklāt Vispārējā tiesa esot pārkāpusi UG tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu, pārsūdzētā sprieduma 278.–286. punktā neatspēkojami apvērsdama pierādīšanas pienākumu jautājumā par bērnu vispārizglītojošā centra avīzes sagatavošanu.

115 Šajā ziņā UG esot varējusi iesniegt pierādījumus, ka minētā avīze tikusi nosūtīta 2016. gada 22. janvārī, bet e-pasta vēstule, kas uz to attiecās, adresātu sasniegusi tikai 2016. gada 18. jūlijā IT problēmas dēļ.

116 Attiecībā uz atlaišanas motīvu, kas saistīts ar to, ka UG neiesniedza izglītojošo darbību tabulu, viņa apgalvo, ka brīdī, kad tika saņemts lūgums iesniegt minēto tabulu, viņas priekšniece zināja par UG nodomu izmantot bērna kopšanas atvaļinājumu laikposmā no 2016. gada jūlija līdz septembrim. Līdz ar to šis lūgums esot iesniegts tikai, lai UG kaitētu.

117 Komisija apgalvo, ka trešais apelācijas sūdzības pamats ir nepieņemams un katrā ziņā nepamatots.

2. Tiesas vērtējums

a) Par pieņemamību

118 Runājot par Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību saistībā ar apelācijas sūdzības trešo pamatu, pietiek konstatēt, ka ar šo pamatu UG Vispārējai tiesai būtībā it īpaši pārmet, ka tā pieļāvusi tiesību kļūdas. Šajā ziņā UG vairākkārt norāda pārsūdzētā sprieduma kritizētos elementus, kā arī juridiskos argumentus, kas konkrēti pamato prasību atcelt šo spriedumu.

119 Šādos apstākļos atbilstoši šī sprieduma 51. punktā minētajai judikatūrai jāuzskata, ka trešais apelācijas sūdzības pamats ir pieņemams.

b) Par lietas būtību

1) Par pirmo daļu

120 Jāatgādina, ka minētā sprieduma 187. punktā Vispārējā tiesa atzina, ka uz nenoteiktu laiku noslēgta līguma ar pagaidu darbinieku vai līgumdarbinieku izbeigšanā saskaņā ar Savienības Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 47. panta c) punkta i) apakšpunktu un, ievērojot līgumā paredzēto uzteikuma termiņu, pilnvarotajai institūcijai ir plaša rīcības brīvība, un Savienības tiesai tādējādi ir tikai jāpārbauda, vai nav pieļauta acīmredzama kļūda vai pilnvaru nepareiza izmantošana.

121 Balstoties uz 1955. gada 19. jūlija spriedumu *Kergall*/Kopējā asambleja (1/55, EU:C:1955:9, 23. lpp.), Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 188. punktā konstatēja, ka par Savienības iestāžu ierēdņu vai darbinieku profesionālās kompetences vērtējumu galvenokārt atbildīgas minētās iestādes.

122 Pārsūdzētā sprieduma 189. punktā Vispārējā tiesa precizēja, ka šajā kontekstā kļūdu var atzīt par "acīmredzamu" vienīgi tad, ja to acīmredzami var atklāt atbilstoši kritērijiem, kuriem likumdevējs ir vēlējies pakļaut administrācijas rīcības brīvības īstenošanu. Tādējādi pamats, kas attiecas uz acīmredzamu kļūdu, jānoraida, ja, neņemot vērā prasītāja norādītos elementus, apstrīdētais vērtējums joprojām var tikt atzīts par pamatotu un loģisku.

123 Minētā sprieduma 190. punktā Vispārējā tiesa, atsaucoties uz 2019. gada 10. septembra spriedumu HTTS/Padome (C-123/18 P, EU:C:2019:694, 100. punkts un tajā minētā judikatūra), piebilda, ka uz Savienības iestāžu aktiem principā attiecas tiesiskuma prezumpcija un tie tādējādi rada tiesiskas sekas tikmēr, kamēr nav atsaukti, atcelti saistībā ar atcelšanas prasību vai pasludināti par spēkā neesošiem pēc tam, kad iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu vai izvirzīta iebilde prettiesiskumu.

124 Šajā ziņā, pirmkārt, kā atgādināts šī sprieduma 61. un 62. punktā, Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā konstatēja strīdīgā lēmuma prettiesiskumu, jo pilnvarotā institūcija nevarēja atsaukties uz lūgtajiem bērna kopšanas atvaļinājuma datumiem kā vienu no motīviem atlaišanai sakarā ar nekompetenci, vienlaikus uzskatot, ka vispārējais konstatējums par viņas nekompetenci bija balstīts uz vairākiem motīviem, kas atšķiras no minētā motīva. Līdz ar to Vispārējā tiesa secināja, ka minētais prettiesiskums pats par sevi nevar izraisīt strīdīgā lēmuma atcelšanu.

125 Otrkārt, lai gan pārsūdzētā sprieduma 218., 340. un 350. punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka strīdīgajā lēmumā pieļautas vairākas acīmredzamas kļūdas vērtējumā, minētā sprieduma 360. un 361. punktā tā tomēr pauda uzskatu, ka šajā lēmumā ir vairāki motīvi, kuru prettiesiskums nav pierādīts un kuri ir pietiekami būtiski, lai pamatotu pilnvarotās institūcijas vispārējo konstatējumu par nekompetenci.

126 Šādos apstākļos jāuzskata, ka UG arguments par to, ka Vispārējā tiesa būtībā pieļāvusi tiesību kļūdu, atzīdama, ka pilnvarotajai institūcijai ir plaša rīcības brīvība, pirmkārt, balstīts uz kļūdainu pārsūdzētā sprieduma interpretāciju, ņemot vērā, ka Vispārējā tiesa ir identificējusi acīmredzamas kļūdas vērtējumā, kas pieļautas strīdīgā lēmuma pieņemšanā, un, otrkārt, nevar atspēkot Vispārējās tiesas argumentāciju, jo UG nepierāda citu acīmredzamu kļūdu vērtējumā esamību, kuras būtu pieļautas šajā lēmumā un kurām būtu bijis jāizraisa tā atcelšanu.

127 Runājot par to, ka UG Vispārējai tiesai pārmet, ka tā nav apmierinājusi tās pieteikumu par nepieciešamo pierādījumu savākšanas pasākumu noteikšanu, jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai attiecībā uz to, kā pirmās instances tiesa izvērtē kāda lietas dalībnieka iesniegtos pieteikumus par procesa organizatoriskajiem pasākumiem vai pierādījumu savākšanas pasākumiem, Vispārējā tiesa vienīgā var spriest par iespējamo nepieciešamību papildināt informāciju, kas ir tās rīcībā par lietām, kuras tā izskata. Tātad tikai Vispārējās tiesas ziņā ir novērtēt pieteikuma par procesa organizatoriskajiem pasākumiem nozīmīgumu attiecībā uz strīda priekšmetu un nepieciešamību tos veikt (spriedums, 2020. gada 12. novembris *Fleig* /EĀDD, C-446/19 P, EU:C:2020:918, 53. punkts un tajā minētā judikatūra).

128 Tas, vai procesuālajiem dokumentiem ir pierādījuma spēks, ietilpst suverēnā faktu vērtējumā, uz kuru neattiecas pārbaude Tiesā apelācijas tiesvedībā, izņemot gadījumu, kad Vispārējā tiesā iesniegtie pierādījumi ir sagrozīti vai kad tas, ka Vispārējās tiesas veiktie konstatējumi ir saturiski nepareizi, izriet no lietas materiāliem pievienotajiem dokumentiem (spriedums, 2020. gada 12. novembris *Fleig*/EĀDD, C-446/19 P, EU:C:2020:918, 54. punkts).

129 Šajā lietā, tā kā Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā atsaukusies uz daudziem tās izskatīšanā esošās lietas materiālos ietvertiem elementiem un tā kā UG trešā pamata pirmajā daļā neprecizē, kādā ziņā Vispārējā tiesa būtu veikusi sagrozīšanu attiecībā uz šiem pierādījumiem, vai iemeslus, kuru dēļ šīs tiesas konstatējumi būtu saturiski nepareizi, šis arguments jānoraida kā nepieņemams.

130 Runājot par tiesvedības ilgumu Savienības tiesā, jāatgādina, ka, lai gan sprieduma taisīšanas saprātīga termiņa neievērošana var būt pamats prasībai par zaudējumu atlīdzību, ko prasītājs cēlis pret Savienību saskaņā ar LESD 268. pantu kopsakarā ar 340. panta otro daļu, tas tomēr nevar izraisīt pārsūdzētā sprieduma atcelšanu, ja nav norāžu, ka tiesvedības ilgums būtu ietekmējis lietas iznākumu (rīkojums, 2022. gada 29. septembris, CX/Komisija, C-71/22 P, EU:C:2022:745, 76. punkts un tajā minētā judikatūra).

131 Tāpēc, tā kā nav norāžu par to, ka tiesvedības ilgums būtu ietekmējis attiecīgās lietas iznākumu, iebildums, kas attiecas uz sprieduma taisīšanas saprātīga termiņa neievērošanu, nevar izraisīt pārsūdzētā sprieduma atcelšanu un tāpēc jānoraida kā nepieņemams.

132 Līdz ar to trešā pamata pirmā daļa jānoraida kā daļēji nepamatota un daļēji nepieņemama.

2) Par otro daļu

133 Pārsūdzētā sprieduma 68. punktā Vispārējā tiesa pauda uzskatu, ka, protams, astoņu darbdienu termiņš, kas UG tika piešķirts apsvērumu iesniegšanai par 2016. gada 8. septembra vēstuli, var šķist īss, ņemot vērā to seku smagumu, kādas viņas līguma izbeigšanai bija attiecībā uz viņas personisko situāciju. Vispārējā tiesa tomēr norādīja, ka UG bija paudusi viedokli par strīdīgā lēmuma motīviem un ka pilnvarotā institūcija bija ņēmusi vērā viņas apsvērumus, kā apliecina strīdīgā lēmuma pamatojums.

134 Pārsūdzētā sprieduma 69. punktā Vispārējā tiesa atgādināja, ka, lai gan tiesību tikt uzklausītam ievērošana ietver prasību, lai Savienības iestādes ļautu personai, attiecībā uz kuru pieņemts tai nelabvēlīgs akts, efektīvi paust savu viedokli, tomēr minētajām iestādēm nevar uzlikt pienākumu tam piekrist.

135 Pārsūdzētā sprieduma 70. punktā Vispārējā tiesa piebilda, ka UG ir sūdzējusies par to, ka pilnvarotā institūcija pēc viņas 2016. gada 30. septembra rakstveida apsvērumu saņemšanas nav viņai lūgusi iesniegt papildu dokumentus. Šī tiesa konstatēja, ka, pirmkārt, UG bija tiesīga iesniegt šādus dokumentus laikposmā no 2016. gada 30. septembra līdz 17. oktobrim, kas ir strīdīgā lēmuma pieņemšanas datums, un, otrkārt, ka UG nav norādījusi ne šo papildu dokumentu, par kuriem pilnvarotā institūcija, nav zinājusi, raksturu, ne priekšmetu, un tādējādi neesot pierādīts, ka minēto dokumentu iesniegšana būtu varējusi izšķiroši ietekmēt strīdīgā lēmuma saturu.

136 Pārsūdzētā sprieduma 71. punktā Vispārējā tiesa secināja, ka UG bija dota iespēja efektīvi paust savu viedokli par to faktu un apstākļu patiesumu un nozīmīgumu, uz kuriem balstoties pilnvarotā institūcija pieņēma minēto lēmumu.

137 Pirmkārt, iebildums, kas attiecas uz tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, nav pamatots ar argumentāciju, ar kuru varētu pierādīt, ka Vispārējā tiesa pieļāvusi tiesību kļūdu, un, otrkārt, nešķiet, ka Vispārējās tiesas pārsūdzētā sprieduma 71. punktā izklāstītajā secinājumā tās izvērtētie faktiskie apstākļi būtu sagrozīti (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2022. gada 6. oktobris, KN/EESK, C-673/21 P, EU:C:2022:759, 103. punkts).

138 Tāpēc trešā pamata otrā daļa jānoraida kā nepamatota.

3) Par trešo daļu

139 Pārsūdzētā sprieduma 36. punktā Vispārējā tiesa atgādināja, ka saskaņā ar Tiesas iedibināto judikatūru Savienības iestāžu aktu pamatojumam, kas prasīts arī LESD 296. pantā un Hartas 41. panta 2. punkta c) apakšpunktā, jābūt pielāgotam attiecīgā akta būtībai un tajā skaidri un viennozīmīgi jāatspoguļo iestādes – akta autores – argumentācija, lai ieinteresētajām personām ļautu noskaidrot veiktā pasākuma pamatojumu un kompetentajai tiesai veikt pārbaudi. Prasība norādīt pamatojumu jāizvērtē, ņemot vērā visus lietas apstākļus, it īpaši akta saturu, izvirzīto motīvu būtību un akta adresātu vai citu ar šo aktu tieši un individuāli skarto personu iespējamo interesi saņemt paskaidrojumus. Nav prasīts, lai pamatojumā tiktu norādīti visi atbilstīgie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai akta pamatojums atbilst LESD 296. panta prasībām, jāvērtē, ņemot vērā ne tikai šī akta formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visu attiecīgo jomu regulējošo tiesību normu kopumu (spriedums, 2020. gada 11. jūnijs, Komisija/*Di Bernardo*, C-114/19 P, EU:C:2020:457, 29. un 51. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

140 Pārsūdzētā sprieduma 38.–47. punktā izvērtējusi dažādus strīdīgajā lēmumā vērā ņemtos faktiskos apstākļus, kā arī tajā sniegto argumentāciju, Vispārējā tiesa minētā sprieduma 48. punktā secināja, ka minētajā lēmumā, kurš pieņemts kontekstā, kas UG bija zināms, ir izklāstīti gan juridiskie apsvērumi, gan pietiekams skaits faktu, kuriem ir būtiska nozīme šī lēmuma struktūrā un kuri UG ļauj novērtēt tā pamatotību un tiesiskumu.

141 Šajā ziņā jākonstatē, ka pretēji tam, ko apgalvo UG, Vispārējā tiesa ir pareizi atspoguļojusi Tiesas judikatūrā noteiktās prasības, it īpaši šī sprieduma 139. punktā minētās prasības attiecībā uz Savienības iestāžu aktu pamatojumu.

142 Līdz ar to UG arguments attiecībā uz Savienības iestāžu aktu pamatojuma precizitātes līmeni jānoraida kā nepamatots.

143 Runājot par trešā pamata trešajā daļā UG izvirzītajiem argumentiem par strīdīgā lēmuma pamatojuma pārbaudi pēc būtības, pietiek konstatēt, ka ar tiem UG patiesībā lūdz Tiesu pārskatīt Vispārējās tiesas veikto faktu vērtējumu un tāpēc tie jānoraida kā nepieņemami.

144 Līdz ar to trešā pamata trešā daļa jānoraida kā daļēji nepamatota un daļēji nepieņemama.

4) Par ceturto daļu

145 Trešā pamata ceturtā daļa attiecas uz Vispārējās tiesas veikto pārbaudi par strīdīgā lēmuma motīvu, kas attiecas uz UG apgalvoti prettiesiskajām prombūtnēm.

146 Pārsūdzētā sprieduma 240. punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka, lai gan UG apgalvo, ka viņa vienmēr iesniegusi medicīnisko izziņu prombūtnes gadījumā veselības apstākļu dēļ, viņa nenorāda iemeslu, kāpēc viņa nebija darbā 2014. gada 18. jūnijā, un neatsaucas ne uz vienu lietas materiālos iekļautu dokumentu, kas varētu šo prombūtni pamatot.

147 Minētā sprieduma 241. punktā Vispārējā tiesa secināja, ka UG argumentācija nevar likt apšaubīt lēmumu, ar kuru konstatēta viņas neatļautā prombūtne 2014. gada 18. jūnijā, un tādējādi prasības pieteikumā izklāstītais iebildums, ciktāl tas vērsts pret motīvu, kas ietverts 2016. gada 8. septembra vēstules 2. lappuses d) punktā, jānoraida kā nepamatots.

148 Runājot par pārsūdzētā sprieduma 246. un 253. punktu, uz kuriem apelācijas sūdzībā atsaucas UG, pietiek atgādināt, ka minētā sprieduma 244. punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka UG nav iesniegusi sūdzību saskaņā ar Civildienesta noteikumu 91. panta 2. punktu par 2016. gada 1. jūnija lēmumu, kurā pilnvarotā institūcija pauda uzskatu, ka viņas prombūtnes 2016. gada 30. un 31. maijā bijušas nepamatotas.

149 Pārsūdzētā sprieduma 245. punktā Vispārējā tiesa piebilst, ka UG nenorāda nevienu jaunu un būtisku faktu, kas pamatotu šī lēmuma tiesiskuma pārskatīšanu.

150 Tāpēc Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 246. punktā secināja, ka UG argumentācija, kas vērsta uz to, lai pakārtoti apstrīdētu minēto lēmumu, ir nepieņemama, jo tās mērķis ir apstrīdēt aktu, kurš kļuvis galīgs.

151 Attiecībā uz pārsūdzētā sprieduma 253. punktu, kurā aplūkots strīdīgā lēmuma motīvs, kas attiecas uz viņas apgalvoti nepamatotajām prombūtnēm 2014. gada 7. maijā un 16. jūnijā, jāatgādina, ka šajā punktā Vispārējā tiesa pauda uzskatu, ka UG nav pierādījusi un pat neapgalvo, ka būtu iesniegusi nepieciešamās izziņas viņas administratīvās situācijas nokārtošanai īsā laikposmā, ņemot vērā noteikto termiņu.

152 Ar argumentiem, kas izvirzīti trešā pamata ceturtajā daļā, UG patiesībā vēlas panākt, lai Tiesa pārskatītu vērtējumu, ko Vispārējā tiesa izdarījusi šī sprieduma 146.–151. punktā minētajos punktos.

153 No tā izriet, ka šī daļa jānoraida kā nepieņemama.

5) Par piekto daļu

154 Izvērtējot Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 263. punktā konstatēja, ka ar argumentāciju, kas izklāstīta ceturtā pamata trešās daļas otrajā līdz piektajā iebildumā un kas attiecas uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā un kļūdām faktos, kuras skar motīvu attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas iesaisti darbā, kā tā aprakstīta Vispārējā tiesā, UG mērķis bija apstrīdēt apelācijas sūdzības iesniedzējas darba efektivitātes kvalitatīvā vērtējuma saturu, kas atbilst 2015. gada novērtējuma ziņojuma 3.1. punktam un līdz ar to – 2015. gada novērtējuma ziņojumam.

155 Minētā sprieduma 264. punktā Vispārējā tiesa tomēr konstatēja, ka UG bija saņēmusi paziņojumu par 2015. gada novērtējuma ziņojumu un nebija šo ziņojumu apstrīdējusi Civildienesta noteikumu 90. un 91. pantā paredzētajos termiņos un tādējādi gan minētais ziņojums, gan tajā ietvertie novērtējumi ir kļuvuši galīgi.

156 Pārsūdzētā sprieduma 265. punktā Vispārējā tiesa piebilda, ka UG nav norādījusi nevienu jaunu un būtisku elementu, lai pierādītu, ka tiesības apstrīdēt 2015. gada novērtējuma ziņojumu nebija izbeigušās.

157 Pārsūdzētā sprieduma 266. punktā Vispārējā tiesa secināja, ka šādos apstākļos UG nevarēja netieši apstrīdēt 2015. gada novērtējuma ziņojumu prasībā, kas celta par strīdīgo lēmumu, kura sagatavošanā šis ziņojums tika izmantots.

158 Šajā ziņā jākonstatē, ka Vispārējā tiesa pamatoti atzina, ka 2015. gada novērtējuma ziņojums ir kļuvis galīgs, jo nav izmantoti tiesību aizsardzības līdzekļi Civildienesta noteikumu 90. un 91. pantā paredzētajos termiņos, un ka tāpēc UG nav pamata apgalvot, ka Vispārējā tiesa pārkāpusi procesuālos noteikumus un sagrozījusi lietas materiālus, konstatēdama, ka šis ziņojums nevar tikt netieši apstrīdēts prasībā, kas celta šajā tiesā (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2021. gada 24. jūnijs, WD/*EFSA*, C-167/20 P, EU:C:2021:516, 39. un 40. punkts).

159 Runājot par pārsūdzētā sprieduma 278.–286. punktu, kuros saskaņā ar UG pārmetumu esot neatspēkojami apvērsts pierādīšanas pienākums, pietiek atgādināt, ka šajos punktos Vispārējā tiesa izvērtēja UG prasības pieteikumā norādītos faktiskos apstākļus, ar ko tā apstrīdēja Komisijas strīdīgajā lēmumā veikto faktu vērtējumu.

160 Pārsūdzētā sprieduma 286. punktā Vispārējā tiesa secināja, ka UG nav izvirzījusi pierādījumus, kas varētu atspēkot Komisijas iesniegto pierādījumu, saskaņā ar kuru 2015. gada Ziemassvētku avīzes projektu apstiprināšanai darba grupai "*CPE* avīze" UG bija nosūtījusi vienīgi 2016. gada 18. jūlijā.

161 Ar argumentāciju, ko UG šajā ziņā izvērsusi trešā apelācijas sūdzības pamata piektajā daļā, patiesībā apstrīdēts Vispārējās tiesas veiktais faktu vērtējums, tāpēc tā jānoraida kā nepieņemama.

162 Tas pats attiecas uz citiem argumentiem, kurus UG izvirzījusi minētajā trešā pamata daļā.

163 Līdz ar to trešā pamata piektā daļa jānoraida kā daļēji nepamatota un daļēji nepieņemama, un tāpēc trešais pamats jānoraida kopumā.

D. Par ceturto pamatu

1. Lietas dalībnieku argumenti

164 Ar ceturto pamatu, kas attiecas uz samērīguma principa pārkāpumu, UG būtībā apgalvo – lai izvērtētu viņas atlaišanas samērīgumu, Vispārējai tiesai esot bijis jāņem vērā, ka šī atlaišana bija motivēta ar UG bērna kopšanas atvaļinājumu, ka viņa pildīja pienākumus arodbiedrībā un ka viņai nebija piemērotas nekādas sankcijas, jo strīdīgajā lēmumā minētie profesionālie pārkāpumi bija maznozīmīgi.

165 Komisija uzskata, ka ceturtais pamats jānoraida kā nepamatots. Šī iestāde piebilst, ka šis pamats ir arī nepieņemams, jo tā mērķis ir panākt, lai tiktu atkārtoti novērtēti jau Vispārējā tiesā sniegtie argumenti.

2. Tiesas vērtējums

166 Jāatgādina, ka pārsūdzētā sprieduma 351.–381. punktā Vispārējā tiesa izvērtēja strīdīgo lēmumu un secināja, ka, to pieņemdama, Komisija nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

167 Ņemot to vērā, Vispārējā tiesa minētā sprieduma 385. un 386. punktā atzina, ka, tā kā strīdīgajā lēmumā nav pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā, tai bija tiesības izbeigt ar UG uz nenoteiktu laiku noslēgto līgumu un ka līdz ar to nav noticis samērīguma principa pārkāpums.

168 Apelācijas sūdzības ceturtajā pamatā UG neizvirza nevienu argumentu, kas varētu likt apšaubīt šo Vispārējās tiesas juridisko vērtējumu.

169 Šādos apstākļos šis pamats jānoraida kā nepamatots.

E. Par prasību atlīdzināt kaitējumu

1. Lietas dalībnieku argumenti

170 UG apgalvo, ka tā ar Komisiju bija noslēgusi izlīgumu par viņai nodarītā mantiskā kaitējuma atlīdzību. Gadījumā, ja šis izlīgums apelācijas instances sprieduma dēļ zaudētu spēku, UG lūdz viņai piešķirt *ex æquo et bono* aprēķinātu naudas summu 68 000 EUR kā atlīdzību par šo kaitējumu.

171 Turklāt UG pieprasa viņai piešķirt naudas summu 40 000 EUR kā atlīdzību par viņai nodarīto morālo kaitējumu. Šī summa esot piemērota, ņemot vērā psiholoģiskās ciešanas, ko viņa piedzīvojusi atlaišanas dēļ, kura esot prettiesiska.

172 Šajā ziņā kā UG atlaišanas sekas esot jāņem vērā arī viņas nedrošā situācija un pārmērīgās parādsaistības.

173 Komisija apstrīd UG argumentāciju.

2. Tiesas vērtējums

174 Pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa konstatēja – lai pamatotu prasījumus par viņai nodarīto mantiskā un morālā kaitējuma atlīdzību, UG nav atsaukusies uz prettiesiskuma pamatiem, kuri būtu atšķirīgi no tiem, ko viņa bija izklāstījusi prasījumu, ar kuriem lūgts atcelt strīdīgo lēmumu, pamatojumam. Šādos apstākļos un ņemot vērā, ka atcelšanas prasījumi tika noraidīti kā nepamatoti, Vispārējā tiesa atzina, ka jānoraida arī prasījumi par kaitējuma atlīdzību.

175 Šajā ziņā, tā kā visi apelācijas sūdzības pamatojumam izvirzītie pamati ir noraidīti un pārsūdzētais spriedums tāpēc netiek atcelts, jānoraida arī UG argumenti, ar kuriem tā lūdz atlīdzināt nodarīto kaitējumu.

176 Šādos apstākļos apelācijas sūdzība ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

177 Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam, kas apelācijas tiesvedībā piemērojams saskaņā ar šī reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.

178 Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest UG atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā spriedums pēdējai minētajai ir nelabvēlīgs, viņai ir jāpiespriež segt savus un atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (septītā palāta) nospriež:

1) Apelācijas sūdzību noraidīt.

2) UG sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]